

İçimi yakan konularda daha çok konuşmalıyım ve yakmayan, sadece yazı olsun diye yazdıklarımı daha az yazmalıyım. Profesyonel bir yazar değilim, kimseye karşı da sorumluluğum yok. Bir cemaatim ve kendimi kanıtlamam gereken bir takım zevat da olmadığına göre, neye inandığımı veya inanmadığımı da çok dert etmeden yazabilirim. İçimi doldurmayan, bana keyif vermeyen yazılara kelime harcamak, klavyenin tuşlarına onlar için basmak reva mı?

Buradaki asıl mesele, herhalde şöyle bir şey: İçimi asıl yakan meseleler çoğu zaman anlatılamayacak kadar şahsi oluyor. Zaten insanların yazıyı makul bir faaliyet görmemesi de bundan. Hikayeni gerçekten kağıda dökemiyorsun, dökse başın belaya giriyor ve anlattığın dertler daha da fazlasıyla karşına çıkıyor. İnsanın her zaman soyut ve ulvi dertler bulması da zor.

Onun için basit dertlerimizi hikayeleştirip mi anlatsak?